

บทที่ 2

แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาเป็นการให้กู้ยืมโดยมีวัตถุประสงค์พิเศษ คือ เพื่อเพิ่มโอกาสทางการศึกษาแก่ผู้ที่มีรายได้น้อยที่มีรายได้น้อย ดังนั้น ลักษณะการกู้ยืมจึงแตกต่างจากการกู้ยืมเชิงพาณิชย์ โดยเงื่อนไขการให้กู้ยืมจะค่อนข้างผ่อนปรน เพื่อให้กลุ่มคนที่มีรายได้น้อยได้กู้โดยไม่ต้องมีหลักทรัพย์ค้ำประกัน จนเกิดเป็นประเด็นที่หลายๆ งานวิจัยทำการศึกษาค้นคว้า ว่า เงื่อนไขดังกล่าวส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพการบริหารจัดการทางการเงิน ความยั่งยืนทางการเงิน รวมถึงประสิทธิผล และการบรรลุวัตถุประสงค์ของกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาหรือไม่ และอย่างไร

2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้ทำการศึกษาค้นคว้าได้ศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาในประเทศไทยและงานวิจัยที่เกี่ยวกับกองทุนกู้ยืมเพื่อการศึกษาในต่างประเทศ ดังนี้

2.1.1 งานวิจัยในประเทศ

ในด้านประสิทธิภาพการบริหารจัดการทางการเงินนั้น ผลการศึกษาในภาพรวมได้ผลสรุปที่สอดคล้องกันว่า ระบบการบริหารและจัดการของ กยศ. ยังไม่มีประสิทธิภาพนักแม้กองทุนฯ จะสามารถให้กู้ยืมแก่นักเรียน/นักศึกษาเป็นจำนวนมาก แต่ไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่ากองทุนฯ ประสบความสำเร็จในการให้กู้ยืมแก่กลุ่มเป้าหมายหรือนักเรียน/นักศึกษาที่ยากจน และจำเป็นต้องได้รับเงินกู้ยืมอย่างแท้จริงได้ (สมชัย ฤชุพันธุ์ และชลธาร วิศรุตวงศ์, 2544.) ซึ่งปัญหาการเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายของกองทุนฯ ส่วนหนึ่งเกิดขึ้นจากหลักเกณฑ์, คุณสมบัติผู้มีสิทธิได้รับเงินกู้ยืมจากกองทุนฯ ที่พิจารณาจากรายได้ของครอบครัวผู้กู้ไม่สัมพันธ์กับความยากจนและความจำเป็นทางการเงินของนักเรียน/นักศึกษาโดยตรง ประกอบกับกระบวนการกำหนดเงื่อนไขการให้กู้ยืมไม่รัดกุม ทำให้เกิดความไม่เท่าเทียมกันของขนาดวงเงินกู้ยืมที่ผู้กู้ได้รับ ไม่ว่าจะเป็นระหว่างผู้กู้รายเก่าและรายใหม่ในสถานศึกษาเดียวกัน หรือระหว่างผู้กู้ที่ศึกษาวิชาเดียวกัน แต่สังกัดสถานศึกษาต่างกัน (กระทรวงศึกษาธิการหรือทบวงมหาวิทยาลัย) ซึ่งสาเหตุของความไม่เท่าเทียมกันนี้ เกิดขึ้นจากการจัดสรรงบประมาณของกองทุนฯ ที่เน้นให้ตามสังกัดสถานศึกษามากกว่าตัวนักเรียน/นักศึกษา โดยกองทุนฯ เพียงกำหนดเงื่อนไขการให้กู้ยืมอย่างกว้างๆ และมอบอำนาจให้

คณะอนุกรรมการบัญชีจ่ายที่หนึ่ง¹ และคณะอนุกรรมการบัญชีจ่ายที่สอง² กำหนดขนาดวงเงินกู้ได้เอง รวมทั้งมอบอำนาจให้สถานศึกษากำหนดรายละเอียดเงื่อนไขการให้กู้ ขนาดวงเงินกู้ (ภายใต้เพดานที่กำหนด) และกลไกการคัดเลือกผู้กู้ได้เองอย่างอิสระ เหล่านี้ส่งผลทำให้กองทุนฯ มีลักษณะเป็นกองทุนฯ ที่มุ่งช่วยเหลือสถานศึกษามากกว่ามุ่งช่วยเหลือนักศึกษาอันเป็นหลักการที่สำคัญของการจัดตั้งกองทุนฯ

นอกจากเงื่อนไขการให้กู้ยืมที่ไม่รัดกุมแล้ว ผลการศึกษาของงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในอดีตยังระบุว่า กองทุนฯ มีเงื่อนไขการชำระหนี้ที่ผ่อนปรนมาก (อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ร้อยละ 1 ต่อปี ระยะเวลาปลอดหนี้ 2 ปี และระยะเวลาชำระหนี้คืน 15 ปี) อีกทั้งระบบการติดตามและบังคับการชำระหนี้ไม่เข้มงวด เงินให้กู้ยืมของกองทุนฯ จึงมีลักษณะคล้ายเงินอุดหนุนให้เปล่า และมีแนวโน้มสูงที่รัฐจำเป็นต้องให้การสนับสนุนด้านการเงินแก่กองทุนฯ ต่อไปเรื่อยๆ โดยโอกาสที่กองทุนฯ จะสามารถดำรงสถานะทางการเงิน (Sustainability) ได้ด้วยตนเองโดยไม่พึ่งงบประมาณแผ่นดินเป็นไปได้ยากมาก เนื่องจากจำนวนเงินที่ได้รับคืน ทั้งดอกเบี้ยเงินฝาก ดอกเบี้ยเงินกู้ และเงินที่ได้รับชำระจากผู้กู้รายเก่า รวมกันแล้วมีค่าต่ำกว่าค่าใช้จ่าย โดยเฉพาะการชำระคืนเงินกู้ยืมซึ่งมีอัตราต่ำมาก เห็นได้จากช่วงก่อนปีงบประมาณ 2542 ซึ่งอัตราการชำระคืนเงินกองทุนฯ มีค่าเพียงร้อยละ 6 - 10 จนกระทั่งในปีงบประมาณ 2542 ที่คณะกรรมการฯ ได้ขยายระยะเวลาการชำระหนี้คืนออกไปอีก 3 เดือน (จากวันที่ 5 กรกฎาคม 2542 เป็น 5 ตุลาคม 2542) และยกเว้นค่าปรับสำหรับผู้ที่มาชำระหนี้ในช่วงระยะเวลาดังกล่าว รวมถึงประสานงานกับกระทรวงศึกษาธิการ ทบวงมหาวิทยาลัย และธนาคารกรุงไทย เพื่อหาแนวทางและดำเนินการให้ผู้กู้มาชำระหนี้เพิ่มเติม จึงส่งผลให้มีอัตราการชำระหนี้เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 25 หรือคิดเป็นร้อยละ 66.75 ของผู้ครบกำหนดชำระหนี้ทั้งหมดในปีนั้นๆ

¹ บัญชีจ่ายที่หนึ่ง เพื่อจ่ายเงินกู้ยืมแก่นักเรียนหรือนักศึกษาโรงเรียน สถานศึกษาหรือสถาบันการศึกษาที่อยู่ในสังกัด ควบคุมหรือกำกับดูแลของกระทรวงศึกษาธิการหรือโรงเรียน สถานศึกษาหรือสถานศึกษาที่อยู่ในสังกัด ควบคุมหรือกำกับดูแลของกระทรวงหรือส่วนราชการอื่นที่ไม่ใช่ทบวงมหาวิทยาลัย

² บัญชีจ่ายที่สอง เพื่อจ่ายเงินกู้ยืมแก่นักเรียนหรือนักศึกษาในโรงเรียน สถานศึกษาหรือสถาบันการศึกษาที่อยู่ในสังกัด ควบคุมหรือกำกับดูแลของทบวงมหาวิทยาลัย

ข้อสรุปจากอีกงานวิจัยหนึ่งซึ่งสนับสนุนถึงการไม่สามารถดำรงสถานะด้านการเงินได้ด้วยตนเองของกองทุนฯ ได้จากผลการคาดการณ์ฐานะทางการเงินของกองทุนฯ ระหว่างปี พ.ศ. 2539 – 2575 (วิจิต หล่อจิระทุมหัทกุล และคณะ, 2547.) ซึ่งผู้วิจัยในงานวิจัยดังกล่าวได้ใช้ข้อมูลจริงในการวิเคราะห์ฐานะทางการเงินระหว่างปี พ.ศ. 2539 - 2545 ประกอบกับการคาดการณ์ฐานะการเงินในอนาคตตั้งแต่ปี พ.ศ. 2546 - 2575 ภายใต้สมมติฐานที่สอดคล้องกับการดำเนินงานของกองทุนฯ ในขณะนั้น คือ 1) สมมติฐานทางด้านการจัดสรรวงเงินให้กู้ยืมแก่นักเรียน/ นักศึกษา ที่กำหนดวงเงินให้กู้ยืมรวมอยู่ที่ปีละ 30,000 ล้านบาท และ 2) สมมติฐานด้านการเรียนต่อและไม่เรียนต่อของนักเรียน/นักศึกษา ที่ได้จากการนำข้อมูลจำนวนนักศึกษาในปี 2544 มาคำนวณ อัตราการเรียนต่อ โดยผลการวิเคราะห์พบว่า กระแสเงินสดสุทธิของกองทุนฯ มียอดติดลบในช่วงแรกอย่างมาก เนื่องจากมีกระแสเงินสดไหลออกจากการจัดสรรวงเงินให้กู้ยืมตั้งแต่วันที่ 2539 เป็นต้นมา จนกระทั่งเริ่มมีการชำระหนี้คืนในปี 2542 จึงทำให้ยอดกระแสเงินสดติดลบค่อย ๆ ลดลง และจะเป็นยอดบวกในประมาณปี 2560 ซึ่งหมายความว่า รัฐจะต้องจัดสรรงบประมาณเพื่ออุดหนุนกองทุนฯ อย่างน้อยถึงปี 2559 กองทุนฯ จึงจะสามารถดำเนินการเลี้ยงตัวเองต่อไปได้

ทั้งนี้ หากวิเคราะห์ลงไปรายละเอียดของประสิทธิภาพทางการเงินของกองทุนฯ โดยพิจารณาจากอัตราชำระหนี้คืน (Repayment Ratio) ซึ่งจะบ่งบอกถึงความยั่งยืนทางการเงินในทางอุดมคติ ภายใต้ข้อสมมุติว่า ผู้กู้ทุกราย (สำรวจจากนักเรียน/นักศึกษาตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายถึงระดับอุดมศึกษา (ไม่เกินปริญญาตรี) จำนวน 79,560 คนหรือเรียน) ได้ชำระหนี้คืนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และผู้กู้แต่ละรายกู้ยืมเงินเป็นจำนวนเท่ากันทุกปีในระหว่างที่ศึกษาอยู่ โดยยังไม่ชำระหนี้คืนหลังจากจบการศึกษาไปแล้ว 2 ปี แต่จะเริ่มทยอยชำระหนี้คืนในปีที่ 3 ตามอัตราที่กำหนดไว้ โดยเสียดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 1 ต่อปีตั้งแต่ปีที่ 2 เมื่อเริ่มชำระหนี้เป็นต้นไป จนคืนครบทั้งหมดในปีที่ 17 หลังจบการศึกษา (สมเกียรติ ตั้งกิจวานิชย์ และอารียามันต์บุญเพิ่มพูน, 2550.) ผลการวิเคราะห์อัตราชำระหนี้คืนโดยใช้วิธีการคิดกระแสเงินสดส่วนลด (Discounted Cash Flow) ของเงินในอนาคตเป็นมูลค่าปัจจุบัน (Present Value) ด้วยอัตราส่วนลด (Discount rate) ที่แตกต่างกัน 3 ค่า คือ ร้อยละ 4 ร้อยละ 6 และร้อยละ 8 อัตราเงินเพื่อร้อยละ 3 ต่อปี คงที่ตลอดระยะเวลาที่คำนวณ สรุปได้ว่า อัตราการชำระหนี้คืนมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับระยะเวลาในการกู้ยืมและอัตราส่วนลด กล่าวคือ ยิ่งระยะเวลาในการกู้ยืมยาวนานเท่าไร อัตราการชำระหนี้คืนก็จะยิ่งลดลงเท่านั้น เช่นเดียวกับที่อัตราชำระหนี้คืนจะยิ่งต่ำลงไปอีกหากใช้อัตราส่วนลดที่สูงขึ้น

ขณะเดียวกัน ผลการวิเคราะห์อัตราการคืนทุน (Recovery Ratio) จากงานวิจัยเดียวกัน ที่บ่งบอกถึงความยั่งยืนทางการเงินในความเป็นจริง ผ่านการพิจารณาความสูญเสียที่เกิดขึ้นจากการที่ผู้กู้ไม่สามารถชำระหนี้ได้ตามเวลาที่กำหนด หรือชำระหนี้ไม่ครบจำนวน ประกอบกับต้นทุนในการบริหารจัดการต่าง ๆ เช่น ค่าจัดการของสถานศึกษาที่เข้าร่วมโครงการ ค่าจัดการของธนาคารกรุงไทย ซึ่งทำหน้าที่ในการเบิกจ่ายและรับชำระหนี้ เป็นต้น โดยใช้วิธีการคำนวณจากมูลค่าปัจจุบันของเงินที่กำหนดชำระคืน หักด้วยมูลค่าหนี้สูญและค่าใช้จ่ายในการบริหารกองทุนฯ แล้วหารด้วยมูลค่าปัจจุบันของเงินที่ปล่อยกู้ทั้งหมด ซึ่งผู้วิจัยในงานวิจัยดังกล่าวได้ทำการประมาณการอัตราหนี้สูญที่ ร้อยละ 10, 20 และ 30 สรุปได้ว่า อัตราการคืนทุนของกองทุน กยศ. อยู่ที่ประมาณร้อยละ 33 เท่านั้น ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความไม่ยั่งยืนทางการเงินของกองทุนฯ

นอกจากการศึกษาความยั่งยืนทางการเงินของ กยศ. โดยวิธีต่างๆ ที่ได้กล่าวมาแล้ว ยังมีการศึกษาโดยใช้แบบจำลองประมาณการทางการเงินเพื่อศึกษาสภาพทางการเงินของโครงการกองทุนเงินกู้ยืมเพื่อการศึกษาที่ผูกพันกับรายได้ในอนาคต (กรอ.) ในด้านความสามารถของการชำระหนี้ของผู้กู้ยืม ปริมาณเงินในระบบของโครงการ และความยั่งยืนของระบบเงินกู้ กรอ. โดยใช้วิธีการคำนวณการชำระหนี้คืนของผู้กู้ภายหลังจากเรียนจบการศึกษาแล้ว เพื่อประเมินว่ารายได้ที่ กรอ. จะได้รับจากการชำระหนี้คืนมีความสอดคล้องกับปริมาณเงินที่หมุนเวียนในระบบของ กรอ. หรือไม่ ภายในช่วงระยะเวลายาวนานเท่าไร โดยคำนึงถึงองค์ประกอบภายนอกต่าง ๆ ทั้งเงินเพื่อ อัตราการเพิ่มขึ้นของเงินเดือน และอื่น ๆ (รังสิต ศรจิตติ และคณะ, 2549.) ทั้งนี้ แบบจำลองดังกล่าวได้ใช้การคำนวณจาก Static Model โดยแบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 3 กลุ่ม คือ วิเคราะห์เป็นรายบุคคล รายรุ่น และรวมทุกรุ่น ซึ่งในแต่ละกลุ่มจะศึกษา 2 กรณี คือ กรณีรายได้ขั้นต่ำสำหรับการชำระหนี้เท่ากับ 10,000 และ 16,000 บาทต่อเดือนตามลำดับ อีกทั้งยังมีการแบ่งเป็นกรณีแยกย่อยอีกหลายกรณี เพื่อให้แบบจำลองสามารถนำไปปรับใช้ได้กับผู้กู้ทุกราย ตัวอย่างเช่นในการวิเคราะห์เป็นรายบุคคล ได้มีการแบ่งผู้กู้ตามประเภทสถาบัน เช่น มหาวิทยาลัยปิด วิทยาลัยอาชีวศึกษาของรัฐ เป็นต้น ตามสาขาวิชาที่เรียน เช่น สังคมศาสตร์ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เป็นต้น และตามกลุ่มระดับรายได้จากระดับ A - D โดย A คือ ผู้ที่เริ่มทำงานด้วยรายได้สูง และ D คือ ผู้ที่เริ่มทำงานด้วยรายได้ต่ำ เป็นต้น

ผลการศึกษาการชำระหนี้คืนโดยการวิเคราะห์รายบุคคลพบว่า หากกำหนดรายได้ขั้นต่ำสำหรับการชำระหนี้ 10,000 บาทต่อเดือน ผู้กู้ยืมที่สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยปิดโดยมากจะสามารถเริ่มต้นชำระหนี้ได้เกือบโดยทันทีภายหลังจากสำเร็จการศึกษา หรือโดยเฉลี่ยจะต้องคอยไม่ถึง 1 ปี ในการเริ่มต้นชำระหนี้ ขณะที่ผู้กู้ยืมที่จบจากมหาวิทยาลัยอื่น ๆ โดยเฉลี่ย

จะต้องคอย 8 - 9 ปี ภายหลังจากสำเร็จการศึกษาจึงจะมีรายได้ถึงเกณฑ์ที่จะชำระหนี้ โดยใช้เวลาชำระหนี้เฉลี่ย 18 ปี ส่วนผู้สำเร็จการศึกษาระดับ ปวส. จะต้องคอยโดยเฉลี่ย 12 ปี และเมื่อคำนวณสถานะทางการเงินจากค่าเฉลี่ยของทุกกลุ่มสาขาวิชา พบว่า ผู้สำเร็จการศึกษาทุกสถาบัน ยกเว้นมหาวิทยาลัยปิดมีรายได้เฉลี่ยค่อนข้างต่ำ อันเป็นผลมาจากสัดส่วนผู้กู้ที่มีรายได้น้อย และกลุ่มผู้ที่หายไปจากระบบซึ่งถือว่ามีรายได้เป็นศูนย์ ส่วนกรณีที่กำหนดรายได้ขั้นต่ำสำหรับการชำระหนี้เท่ากับ 16,000 บาทต่อเดือน พบว่า ผู้สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยปิดต้องคอยเฉลี่ย 10 ปี และจะใช้เวลาในการชำระหนี้ 11-13 ปี ขณะที่ผู้สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยอื่น ๆ จะต้องคอยโดยเฉลี่ย 17 - 18 ปี และใช้ระยะเวลาในการชำระหนี้เฉลี่ย 6 - 8 ปี ยกเว้นมหาวิทยาลัยเปิดที่ใช้ระยะเวลาในการชำระหนี้เพียง 2 - 3 ปี หลังจากคอย 18 ปี

สำหรับผลการศึกษายอดหนี้ในการวิเคราะห์รายรุ่น พบว่า ยอดเงินกู้ของมหาวิทยาลัยปิดและมหาวิทยาลัยเอกชนค่อนข้างสูง อันเป็นผลมาจากอัตราค่าเล่าเรียน รองลงมาคือ มหาวิทยาลัยราชภัฏ ซึ่งแม้จะมีค่าเล่าเรียนไม่สูงมากนักแต่มีผู้เรียนเป็นจำนวนมาก ตามด้วยมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล และสถาบันอาชีวศึกษาทั้งของเอกชนและของรัฐตามลำดับ ส่วนมหาวิทยาลัยเปิดแม้จะมีผู้เรียนจำนวนมากที่สุด แต่กลับมียอดหนี้ต่ำสุด เพราะค่าเล่าเรียนในมหาวิทยาลัยเปิดต่ำมากเมื่อเทียบกับสถาบันการศึกษาประเภทอื่น ๆ ในส่วนของการชำระหนี้คืน พบว่า หาก กรอ. กำหนดรายได้ขั้นต่ำสำหรับการชำระหนี้เท่ากับ 10,000 บาทต่อเดือน การชำระหนี้จะเกิดขึ้นค่อนข้างช้า โดยใน 15 ปีแรก จะได้รับเงินกลับมาร้อยละ 50 ของยอดเงินปล่อยกู้ และหลังจากนั้นอีก 14 ปี จึงจะได้รับเงินชำระหนี้เต็มตามยอดเงินกู้ แต่หากกำหนดรายได้ขั้นต่ำสำหรับการชำระหนี้เท่ากับ 16,000 บาทต่อเดือน จะต้องใช้เวลาถึง 21 ปี และหลังจากนั้นอีก 11 ปี ตามลำดับ นอกจากนี้ ผลการวิจัยยังพบว่า หากขยายช่วงเวลาในการชำระหนี้ออกไปจากเดิม จาก 25 ปี เป็น 30 ปี จะทำให้หนี้เสียลดลงจนเหลือร้อยละ 0 และหากรัฐมีการกำหนดเพดานเงินเพื่อคงที่ต่ำกว่าอัตราเงินเฟ้อที่เป็นจริง การกำหนดรายได้ขั้นต่ำสำหรับการชำระหนี้ 10,000 บาทต่อเดือน จะเกิดหนี้เสียน้อยกว่าการกำหนดรายได้ขั้นต่ำ เท่ากับ 16,000 บาทต่อเดือน

ส่วนผลการศึกษาในการวิเคราะห์รวมทุกรุ่น พบว่า หากกำหนดรายได้ขั้นต่ำสำหรับการชำระหนี้สูงถึง 16,000 บาทต่อเดือน รัฐจะต้องอุดหนุน กรอ. เป็นจำนวนเงินมากกว่า และยอดหนี้สะสมใน กรอ. จะสูงกว่าการกำหนดรายได้ขั้นต่ำ 10,000 บาทต่อเดือน

สำหรับการศึกษาถึงประสิทธิผลของกองทุนฯ และการบรรลุวัตถุประสงค์หลักในด้านการเพิ่มโอกาสทางการศึกษาของเยาวชนนั้น (สมเกียรติ ตั้งกิจวานิชย์ และอารียา มนัสบุญเพิ่มพูน, 2550.) ในส่วนของประสิทธิผลของกองทุนฯ งานวิจัยในอดีตใช้วิธีการเปรียบเทียบความ

ตั้งใจในการเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาของนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นสุดท้ายของระดับมัธยมศึกษาตอนปลายกลุ่มที่กู้ยืมเงินจากกองทุนฯ และกลุ่มที่ไม่กู้ยืม เพื่อศึกษาว่าการจัดสรรเงินให้กู้ยืมของกองทุนฯ ทำได้ตรงกับกลุ่มเป้าหมาย คือ ผู้ที่มาจากครอบครัวที่มีรายได้น้อยหรือไม่ และใช้วิธีการศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมด้านการใช้เวลาว่าง/ พฤติกรรมการใช้จ่ายเกี่ยวกับการศึกษาระหว่างกลุ่มที่กู้ยืมเงินจากกองทุนฯ และกลุ่มที่ไม่กู้ยืม เพื่อศึกษาว่ากองทุนฯ มีผลกระทบต่อโอกาสทางการศึกษาของประชาชนอย่างไร โดยเครื่องมือทางเศรษฐศาสตร์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่ สมการถดถอยแบบลอจิสติกส์ (Logistic Regression) เพื่อประมาณการความน่าจะเป็นในการกู้ยืมเงินจากกองทุนฯ จากนั้นทำการเปรียบเทียบกับกลุ่มเปรียบเทียบโดยวิธีการแมทซิง (Propensity Score Matching) ก็เกิดความสมดุลของตัวแปรต่างๆ ระหว่างกลุ่มผู้กู้ยืมและผู้ที่ไม่กู้ยืม ซึ่งผลการศึกษาทั้ง 2 ประเด็นสรุปได้ว่า กยศ. สามารถจัดสรรเงินกู้ยืมได้ตรงกับกลุ่มเป้าหมาย คือ ผู้กู้ที่มาจากครอบครัวที่มีรายได้พอสมควร แต่การพิจารณาเงินกู้ในระดับอุดมศึกษายังไม่รัดกุม และโดยภาพรวม กยศ. ไม่สามารถช่วยเพิ่มโอกาสในการศึกษาต่อของผู้ที่กู้ยืมได้อย่างมีประสิทธิภาพเท่าที่ควร เนื่องจากผู้กู้ส่วนใหญ่มีรายได้ครัวเรือนในระดับสูงกว่า 300,000 บาทต่อปี

ในส่วนของการศึกษาถึงการบรรลุวัตถุประสงค์ด้านการสนองต่อนโยบายการกระจายรายได้ ผู้วิจัยใช้วิธีการศึกษาจากเส้นโค้งล่อเรนซ์ (Concentration Curve) ซึ่งวัดการกระจายเงินกู้ตามระดับรายได้ครัวเรือนของประชากรวัยเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและระดับอุดมศึกษา ขณะที่การศึกษาการสนับสนุนระบบการศึกษาด้านอุปสงค์ หรืออีกนัยหนึ่ง คือ การสนับสนุนระบบการเงินด้านอุปสงค์ (Demand - Side Financing) จะใช้วิธีการเปรียบเทียบระบบของกองทุนฯ กับระบบการเงินเพื่อการศึกษาในปัจจุบัน โดยทำการศึกษาเฉพาะในระดับอุดมศึกษา เนื่องจากการอภิปรายเกี่ยวกับระบบการเงินด้านอุปสงค์ทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศส่วนใหญ่จะอยู่ในบริบทของการศึกษาระดับอุดมศึกษา ซึ่งผลการศึกษาสรุปได้ว่า กยศ. มีส่วนช่วยในการกระจายรายได้ไปยังครัวเรือนที่มีรายได้น้อยได้พอสมควร โดยกระจายรายได้แก่ครัวเรือนรายได้ต่ำที่มีผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายได้ดีกว่าในระดับอุดมศึกษา อย่างไรก็ตาม กยศ. ไม่น่าจะเป็นเครื่องมือในการกระจายรายได้ที่มีประสิทธิภาพนักเมื่อเทียบกับวิธีการอื่น เช่น วิธีการทางภาษี หรือการให้เงินอุดหนุนโดยตรงแก่ครัวเรือนที่มีรายได้ต่ำ เนื่องจากความสามารถในการเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายผู้มีรายได้น้อยของ กยศ. ยังไม่แม่นยำพอ อีกทั้งผู้ที่มีรายได้ต่ำจริงๆ ส่วนใหญ่ไม่ได้ศึกษาจนถึงระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

จากการศึกษางานวิจัยในอดีตและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งหมด สรุปได้ดังตารางที่ 2.1

ตารางที่ 2.1

สรุปประเด็นสำคัญจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศ

ผู้แต่ง	คำถาม	เครื่องมือที่ใช้	ข้อค้นพบที่สำคัญ
สมชัย และ ชลธาร (2544)	ศึกษาและวิเคราะห์สภาพ การบริหารจัดการ กยศ. และเสนอแนะการ เปลี่ยนแปลง รวมทั้ง แนวทางปรับปรุงระบบการ บริหารจัดการกองทุนฯ เพื่อ รองรับการเปลี่ยนแปลงการ ปฏิรูปการศึกษา	การวิเคราะห์ข้อมูลเชิง พรรณนา	<ul style="list-style-type: none"> - หลักเกณฑ์คุณสมบัติผู้มีสิทธิได้รับเงิน กู้ยืมจากกองทุนฯ ไม่สัมพันธ์กับความ ยากจน และความจำเป็นทางการเงินของ นักเรียน/นักศึกษาได้โดยตรง จึงไม่สามารถ พิสูจน์ได้ว่ากองทุนฯ ประสบความสำเร็จใน การให้กู้ยืมแก่กลุ่มเป้าหมายที่จำเป็นต้อง ได้รับเงินกู้ยืมอย่างแท้จริง - การจัดสรรงบประมาณของกองทุนฯ เน้น ให้ตามสังกัดสถานศึกษามากกว่าตัว นักเรียน/นักศึกษา ทำให้กองทุนฯ มี ลักษณะเป็นกองทุนฯ ที่มุ่งช่วยเหลือ สถานศึกษามากกว่ามุ่งช่วยเหลือนักศึกษา - เงื่อนไขการชำระหนี้ของกองทุนฯ ผ่อน ปรนมาก อีกทั้งระบบการติดตามและบังคับ การชำระหนี้ไม่เข้มงวด ทำให้รายได้จาก ดอกเบี้ยเงินกู้ยืมไม่พอที่จะครอบคลุม ต้นทุนการบริหารและจัดการกองทุนฯ และมี แนวโน้มสูงที่รัฐจำเป็นต้องให้การสนับสนุน ด้านการเงินต่อกองทุนฯ ต่อไปเรื่อย ๆ

ผู้แต่ง	คำถาม	เครื่องมือที่ใช้	ข้อค้นพบที่สำคัญ
วิจิต และคณะ (2547)	เพื่อวิเคราะห์ระบบงานของ กยศ. ที่ดำเนินการอยู่ เปรียบเทียบกับระบบงานใหม่ที่มีประสิทธิภาพที่คณะผู้วิจัยได้นำเสนอ	- การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา - การคาดการณ์ฐานะทางการเงินของกองทุนฯ ระหว่างปี พ.ศ. 2539-2575	กระแสเงินสดสุทธิของกองทุนฯ ติดลบในช่วงแรกอย่างมาก จากการจัดสรรเงินให้กู้ยืมตั้งแต่ปี 2539 จากนั้นค่อยๆ ติดลบลดลงเมื่อเริ่มมีการชำระหนี้คืนในปี 2542 และเป็นยอดบวกในประมาณปี 2560 ดังนั้น รัฐจะต้องจัดสรรงบประมาณเพื่ออุดหนุนกองทุนฯ อย่างน้อยถึงปี 2559
รังสิต และคณะ (2547)	เพื่อใช้แบบจำลองในการศึกษาสภาพทางการเงินของโครงการ ก ร อ . ใน ด้านความสามารถในการชำระหนี้ของผู้กู้ยืมปริมาณเงินในระบบของโครงการ และความยั่งยืนของระบบเงินกู้ ก ร อ .	การคำนวณจาก Static Model โดยแบ่งกลุ่มการศึกษาออกเป็นรายบุคคล รายรุ่น และรวมทุกรุ่น และในแต่ละกลุ่มจะศึกษา 2 กรณี คือ กรณีรายได้ขั้นต่ำสำหรับการชำระหนี้เท่ากับ 10,000 บาท และ 16,000 บาทต่อเดือน	- รายบุคคล: ทั้งกรณีรายได้ขั้นต่ำสำหรับการชำระหนี้ 10,000 และ 16,000 บาทต่อเดือน โดยมากผู้กู้ที่จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยปิดจะเริ่มต้นชำระหนี้ได้ก่อนและใช้เวลาชำระหนี้สั้นกว่าผู้กู้ที่จบจากมหาวิทยาลัยอื่น ๆ - รายรุ่น: รายได้ขั้นต่ำสำหรับการชำระหนี้ 10,000 บาทต่อเดือน ใช้เวลา 15 ปี จะได้รับเงินกลับมาร้อยละ 50 ของยอดเงินกู้ และอีก 14 ปี จะได้รับชำระหนี้เต็มตามยอดเงินกู้/ รายได้ขั้นต่ำฯ 16,000 บาทต่อเดือน ใช้เวลา 21 ปี จะได้รับเงินกลับมาร้อยละ 50 ของยอดเงินกู้ - รวมทุกรุ่น: หากกำหนดรายได้ขั้นต่ำสำหรับการชำระหนี้ 16,000 บาทต่อเดือน รัฐต้องอุดหนุน ก ร อ . เป็นจำนวนเงินมากกว่า และยอดหนี้สะสมในกองทุนฯ จะสูงกว่ากำหนดรายได้ขั้นต่ำฯ 10,000 บาทต่อเดือน

ผู้แต่ง	คำถาม	เครื่องมือที่ใช้	ข้อค้นพบที่สำคัญ
สมเกียรติ และอารียา (2550)	<ul style="list-style-type: none"> - ศึกษาประสิทธิผลของ กยศ. ในด้านการเพิ่มโอกาสทางการศึกษาของเยาวชน - ศึกษาการบรรลุวัตถุประสงค์ด้านการสนองต่อนโยบายการกระจายรายได้ และการสนับสนุนระบบการศึกษา ด้านอุปสงค์ - วิเคราะห์ประสิทธิภาพทางการเงินของ กยศ. โดยใช้ข้อมูลจากนักเรียน/ นักศึกษา 79,560 คนทั่วประเทศ 	<ul style="list-style-type: none"> - สมการถดถอยแบบลอจิสติกส์ (Logistic Regression) - การเปรียบเทียบกับกลุ่มเปรียบเทียบโดยการแมทซิง (Propensity Score Matching) - เส้นโค้งล่อเรนซ์ (Concentration Curve) - การวิเคราะห์อัตราชำระหนี้คืน (Repayment Ratio) และการวิเคราะห์อัตราการคืนทุน (Recovery Ratio) 	<ul style="list-style-type: none"> - กยศ. ไม่สามารถช่วยเพิ่มโอกาสในการศึกษาต่อของผู้ที่ยืมได้อย่างมีประสิทธิภาพเท่าที่ควร เนื่องจากผู้กู้ส่วนใหญ่มีรายได้ครัวเรือนในระดับสูงกว่า 300,000 บาทต่อปี - กยศ. เป็นเครื่องมือการกระจายรายได้ที่มีประสิทธิภาพไม่เท่าวิธีการทางภาษีหรือการให้เงินอุดหนุนโดยตรง เนื่องจากผู้ที่มีรายได้ต่ำจริงๆ ส่วนใหญ่ไม่ได้ศึกษาจนถึงระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย - กยศ. กำหนดเงื่อนไขในการชำระหนี้ค่อนข้างผ่อนปรน และไม่มีกลไกติดตามการชำระหนี้ที่มีประสิทธิภาพ ทำให้มีอัตราหนี้ค้างชำระที่ค่อนข้างสูง ส่งผลให้อัตราการคืนทุนอยู่ในระดับต่ำ และทำให้ กยศ. ไม่มีความยั่งยืนทางการเงิน

ที่มา: จากการสรุปของผู้วิจัย

ทั้งนี้ จากตารางที่ 2.1 ในภาพรวมสรุปได้ว่า ระบบการบริหารและจัดการของ กยศ. ยังมีปัญหา ทั้งจากการกำหนดเงื่อนไขในการชำระหนี้ที่ค่อนข้างผ่อนปรน ทำให้อัตราการชำระหนี้คืนของกองทุนฯ อยู่ในระดับต่ำ ส่งผลให้กองทุนฯ จำเป็นต้องได้รับเงินอุดหนุนจากภาครัฐในสัดส่วนที่สูง ประกอบกับการไม่มีกลไกการติดตามการชำระหนี้ที่มีประสิทธิภาพเพียงพอ ทำให้กองทุนฯ มีอัตราหนี้ค้างชำระที่ค่อนข้างสูง ส่งผลให้อัตราการคืนทุนของกองทุนฯ อยู่ในระดับต่ำ และทำให้กองทุนฯ ไม่มีความยั่งยืนทางการเงิน ซึ่งเมื่อพิจารณาประกอบกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดจากการบังคับใช้พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 แล้ว อาจกล่าวได้ว่า การบริหารจัดการกองทุนฯ จำเป็นต้องปรับเปลี่ยนใหม่เพื่อให้สอดคล้องกับเงื่อนไขและสิ่งแวดล้อมใหม่ และเพื่อให้กองทุนฯ ดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงขึ้น รวมทั้งสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ที่ควรจะเป็นได้

ในส่วนของการศึกษา เปรียบเทียบระหว่างการศึกษาในงานศึกษาค้นคว้า กับ การศึกษาของงานศึกษาที่เกี่ยวข้องนั้น งานศึกษาของสมชัยและชลธาร (2544) และสมเกียรติ และอารียา (2550) ซึ่งศึกษาประสิทธิภาพทางการเงินโดยใช้วิธีการวิเคราะห์อัตราชำระหนี้คืน (Repayment Ratio) และการวิเคราะห์อัตราการคืนทุน (Recovery Ratio) น่าจะมีวิธีการศึกษาที่ ใกล้เคียงและคล้ายคลึงกับงานศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ที่สุด อย่างไรก็ตาม ยังมีความแตกต่างที่ช่วงเวลาที่ ทำการศึกษาของงานศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีความเป็นปัจจุบันมากกว่า และความแตกต่างในส่วนของการคิดลด (Discount Rate) ซึ่งนำมาใช้ในการคำนวณมูลค่าปัจจุบัน โดยงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในอดีตมีการใช้อัตราคิดลดที่แตกต่างกัน 3 ระดับ คือ ร้อยละ 4, 6 และ 8 ทั้งยังกำหนดให้มีอัตราเงิน เพื่อคงที่ร้อยละ 3 ซึ่งเป็นแนวคิดตามแบบกองทุนเพื่อการศึกษาในต่างประเทศ ขณะที่ในงานศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะใช้อัตราส่วนลด (Discount Rate) ของ Government Bond Yield ระยะเวลา 17 ปี ที่อ้างอิงมาจาก ThaiBMA และจะไม่นำอัตราเงินเฟ้อมาคำนวณ (อัตราเงินเฟ้อเป็นศูนย์) เนื่องจาก ยึดหลักตามแนวคิดของ กยศ. ที่ว่า กยศ.เป็นหน่วยงานของรัฐซึ่งเป็นองค์กรที่ไม่แสวงหากำไร ดังนั้นจึงใช้อัตราดอกเบี้ยพันธบัตรรัฐบาลระยะยาวซึ่งถือว่าเป็นหลักทรัพย์ที่ปราศจากความเสี่ยง (Risk Free Rate) เป็นหลัก ซึ่งต่ำกว่าอัตราคิดลดของการประเมินมูลค่าสินทรัพย์ของเอกชนที่ได้ รวมผลตอบแทนส่วนเพิ่มเพื่อครอบคลุมความเสี่ยงจากตลาด (Market Risk Premium) เข้าไปใน อัตราคิดลดด้วย ซึ่งความแตกต่างทั้ง 2 ประเด็นนี้ น่าจะสะท้อนให้เห็นถึงประสิทธิภาพทางการเงิน ของ กยศ. ณ เวลาปัจจุบันได้อย่างชัดเจน เหมาะกับสภาพแวดล้อมและสถานการณ์ รวมทั้งส่งผล ให้การวิเคราะห์ความยั่งยืนของ กยศ. ในอนาคตมีความถูกต้องแม่นยำใกล้เคียงแนวโน้มความเป็นจริงยิ่งขึ้น

2.1.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

จากการศึกษาเพิ่มเติมงานศึกษาจากต่างประเทศ ซึ่งได้ทำการศึกษากฎที่ยืมเพื่อการศึกษาของประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก (Hua Shen and Adrian Ziderman, 2008) โดยมีความเห็นว่าแต่ละประเทศมีการให้เงินกู้ยืมทางการศึกษาที่แตกต่างกันไป ตั้งแต่นโยบายการสนับสนุนจากรัฐบาล วัตถุประสงค์ของการดำเนินการของกองทุนให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา และตัวแปรอื่น ๆ เช่น โครงสร้างองค์กร แหล่งเงิน การกระจายเงินกู้ รวมถึงวิธีการจ่ายชำระเงินกู้ เป็นต้น แต่มีสิ่งๆ เหมือนกันอยู่อย่างหนึ่งคือ รัฐบาลเป็นผู้สนับสนุนเงินกู้ยืมทางการศึกษาดังกล่าว และจากการที่ได้รับการอุดหนุนจากภาครัฐนั้น ทำให้รูปแบบเงินกู้ยืมทางการศึกษาแตกต่างจากเงินกู้ยืมเชิงพาณิชย์ คือ สัดส่วนเงินกองทุนมาจากภาครัฐ หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และภาคเอกชน โดยที่เงินกู้ยืมทางการศึกษามีส่วนต่างระหว่างวงเงินที่ปล่อยกู้รวม กับสัดส่วนของการจ่ายคืนเงินกู้ดังกล่าว เกิดจากสาเหตุ 2 ประการ คือ รูปแบบการอุดหนุนอัตราดอกเบี้ยที่ไม่เหมาะสม และ การบริหารจัดการกองทุนที่ไม่มีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ได้พิจารณาถึงเงินให้เปล่า (Hidden Grant) ซึ่งเทียบเท่ากับรัฐบาลอุดหนุน อัตราการชำระหนี้คืน (Repayment Ratio) รวมถึงอัตราการคืนทุน (Recovery Ratio) ที่ได้พิจารณาประสิทธิภาพการบริหารจัดการกองทุนได้ด้วย

สรุปได้ว่า อัตราการคืนทุน (Recovery ratio) เกี่ยวข้องโดยตรงกับค่าใช้จ่ายในการบริหารจัดการ (Administration cost) และ หนี้เสีย (Default) แต่เนื่องจากมีข้อมูลหนี้เสีย 26 แห่ง และค่าใช้จ่ายในการบริหารจัดการ (Administrative cost) เพียง 7 แห่ง จึงคำนวณอัตราการคืนทุน (Recovery ratio) ด้วยใช้ข้อมูลหนี้เสีย 26 แห่ง และคำนวณอัตราการคืนทุน ที่รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการบริหารจัดการ (Administrative cost) และหนี้เสีย (Default) เพียง 7 แห่ง โดยมองว่า อัตราการชำระหนี้คืน (Repayment Ratio) ไม่สามารถแสดงให้เห็นถึงการคืนทุนของกองทุนได้ ต้องพิจารณาประสิทธิภาพการบริหารจัดการกองทุน รวมถึงหนี้ที่ไม่สามารถติดตามได้และหนี้เสียต่าง ๆ ดังนั้น การบริหารจัดการกองทุนต้องมีค่าบริหารจัดการที่เหมาะสม และมีหนี้เสียในระดับต่ำ

จากการศึกษาเปรียบเทียบลักษณะเงินกู้ทั้งหมด 44 แห่งในลักษณะรูปแบบเดียวกัน โดยกรณีที่เป็นกองทุนแบบไม่มีการกำหนดตารางการจ่ายเงิน ก็ใช้ค่าเฉลี่ยของระยะเวลาการจ่ายเงินงวดการจ่ายเงิน โดยประมาณการรายรับในอนาคตของผู้ที่จบการศึกษา นอกจากนี้ได้นำปัจจัยที่มีผลกับการคำนวณอัตราการชำระคืนมาพิจารณา ไม่ว่าจะเป็นอัตราดอกเบี้ย ระยะเวลาการจ่ายคืนเงินกู้ และ Grace period ก็กระทบต่อเงินให้เปล่า (Hidden grant) และ Repayment ratios โดยยิ่งระยะเวลาการจ่ายเงินยาวเท่าไรก็ยิ่งมี Hidden grant เท่านั้น เช่น ช่องก่งกำหนดให้จ่ายภายใน 5 ปี ในขณะที่ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 10 ปี หรือ เยอรมัน ให้ grace 5 ปี และ

ระยะเวลาผ่อนสูงสุด 20 ปี โดยให้จ่ายรายเดือนต่ำๆ เช่น 105 ยูโร จากมูลหนี้ 10,000 ยูโร เป็นต้น และคิดดอกเบี้ยร้อยละ 0 ซึ่งผลปรากฏว่ามีระยะเวลาคืนหนี้ 8 ปี เป็นต้น ซึ่งได้ผลค่าเฉลี่ย Recovery ratio (คำนวณเฉพาะหนี้สูญ) ร้อยละ 49.15 เปรียบเทียบกับ Repayment ratio 59.89 โดยในรายละเอียดเปรียบเทียบผลต่างระหว่างอัตราการคืนทุน (Repayment ratio) และ อัตราการคืนทุน (Recovery ratio) โดยพบว่า หนี้เสีย เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ อัตราการคืนทุนต่ำ

สรุปผลการศึกษาของ Hua Shen and Adrian Ziderman, 2008 ซึ่งได้คำนวณอัตราการคืนทุน (Recovery Ratio) ซึ่งได้รวมค่าใช้จ่ายบริหารจัดการ (Administrative cost) และหนี้เสีย (Default) ของประเทศจำนวน 6 ประเทศ (7 กองทุน) ได้แก่ ญี่ปุ่น มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ แอฟริกาใต้ จาเมกา เม็กซิโก ซึ่งพบว่าประเทศที่มีค่าอัตราการคืนทุนสูงสุด คือ ญี่ปุ่น กลุ่ม 2 มีอัตราการคืนทุน 68.29 และญี่ปุ่นกลุ่ม 1 มีอัตราการคืนทุน 50.43 เม็กซิโก มีอัตราการคืนทุน 41.97 มาเลเซีย มีอัตราการคืนทุน 28.68 แอฟริกาใต้ 25.01 จาเมกา มีอัตราการคืนทุน 19.17 และประเทศที่มีอัตราการคืนทุนต่ำกว่าการศึกษาคั้งนี้ คือ ฟิลิปปินส์มีอัตราการคืนทุน -22.05 ซึ่งได้ผลค่าเฉลี่ยอัตราการคืนทุน (Recovery ratio) คำนวณรวมค่าใช้จ่ายบริหารจัดการ (Administrative cost) และหนี้เสีย (Default) ร้อยละ 30.2

นอกจากนี้ยังมีการศึกษาศึกษาารูปแบบการเงินให้กู้ยืมของประเทศต่าง ๆ 8 ประเทศ ได้แก่ ออสเตรเลีย, แคนาดา, เยอรมันนี, เนเธอร์แลนด์, นิวซีแลนด์, สวีเดน, สหราชอาณาจักร และสหรัฐอเมริกา (Alex Usher, 2005) ซึ่งสรุปว่า แต่ละประเทศมีระยะเวลาการผ่อนชำระหนี้เงินกู้ยืมเพื่อการศึกษาแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่การอุดหนุน (Subsidies) ของรัฐบาล จึงมีลักษณะการอุดหนุนเงินให้กู้ยืมที่แตกต่างกันทำให้เงื่อนไขต่างกันไป ไม่ว่าจะใช้ปัจจัยระยะเวลาการผ่อนชำระ อัตราการผ่อนชำระ อัตราดอกเบี้ย รวมถึงลักษณะการปล่อยกู้ที่แตกต่างกัน

สรุประยะเวลาการให้กู้ยืม โดยแคนาดากำหนดที่ 9.5 ปี เยอรมันนี กำหนดที่ 20 ปี สวีเดนกำหนดที่ 25 ปี สหรัฐอเมริกากำหนดที่ 10 - 25 ปี (เฉพาะ Income contingent Repayment) ในส่วนของออสเตรเลีย, นิวซีแลนด์และสหราชอาณาจักรไม่ได้กำหนดระยะเวลาไว้ โดยการอุดหนุนของรัฐผ่านการกำหนดอัตราดอกเบี้ยจะมีทั้งในส่วนที่ระหว่างศึกษาและหลังจบการศึกษา (ระหว่างชำระหนี้คืน) โดยการอุดหนุนของรัฐผ่านอัตราดอกเบี้ยของประเทศทั้ง 8 ประเทศ ในระหว่างที่ศึกษาจากการศึกษา สรุปได้ว่า

1) การดำเนินนโยบายไม่คิดดอกเบี้ย (ดอกเบี้ยร้อยละ 0) จำนวน 3 ประเทศ ได้แก่ แคนาดา, เยอรมันนี และสหรัฐอเมริกา

2) การดำเนินนโยบายอัตราดอกเบี้ยเท่ากับอัตราเงินเฟ้อ (Inflation) จำนวน 3 ประเทศ ได้แก่ ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ และสหราชอาณาจักร

3) การดำเนินนโยบายอุดหนุนร้อยละ 30 ของต้นทุนเงินให้กู้ยืม ได้แก่ สวีเดน

4) การดำเนินนโยบายอัตราดอกเบี้ยเท่ากับอัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของรัฐ ได้แก่ เนเธอร์แลนด์

การดำเนินนโยบายในช่วงที่ผ่อนชำระเงินกู้ยืม ดังนี้

1) การดำเนินนโยบายปลอดดอกเบี้ย (ดอกเบี้ยร้อยละ 0) จำนวน 1 ประเทศ ได้แก่ เยอรมันนี

2) การดำเนินนโยบายอัตราดอกเบี้ยเท่ากับอัตราเงินเฟ้อ (Inflation) จำนวน 2 ประเทศ ได้แก่ ออสเตรเลีย และสหราชอาณาจักร

3) การดำเนินนโยบายอุดหนุนร้อยละ 30 ของต้นทุนเงินให้กู้ยืม ได้แก่ สวีเดน

4) การดำเนินนโยบายอัตราดอกเบี้ยเท่ากับอัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของรัฐ ได้แก่ เนเธอร์แลนด์

5) ไม่มีการอุดหนุนจากรัฐ แบ่งเป็น

5.1) การใช้อัตราดอกเบี้ยเท่ากับอัตราดอกเบี้ยตลาด ได้แก่ แคนาดา

5.2) การใช้อัตราดอกเบี้ยต้นทุนเงินให้กู้ยืมของรัฐ ได้แก่ สหรัฐอเมริกา

5.3) การใช้อัตราดอกเบี้ยต้นทุนเงินให้กู้ยืมของรัฐ รวมกับดัชนีราคา

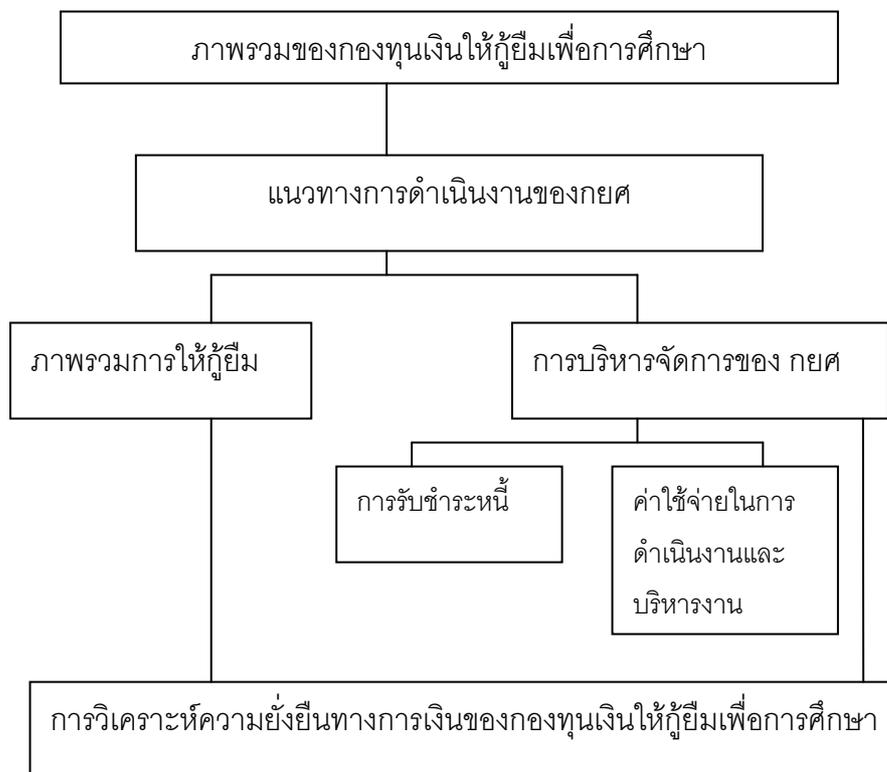
ผู้บริโภค (CPI) ได้แก่ นิวซีแลนด์

2.2 กรอบแนวคิดในการวิเคราะห์

การศึกษาคั้งนี้จะทำการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบการวิเคราะห์ ที่ผู้วิจัยเน้นในการใช้วิเคราะห์เพื่อให้เห็นผลการศึกษาของงานวิจัยนี้ตามภาพที่ 2.1

ภาพที่ 2.1

กรอบแนวคิดที่ใช้วิเคราะห์

ที่มา : จากการสรุปของผู้วิจัย